

CURTEA DE APEL
CENTRU

Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Teilor 4
e-mail: cac@justice.md, Tel.: /373 22/ 409 209
www.instante.justice.md

4-357-1-1141 19.05.26

Nº dosar. 19r-81/2026

Către Președintele Curții Constituționale
a Republicii Moldova, Doamnei Domnica Manole,
Adresa: mun. Chișinău, str. A. Lăpușneanu, nr.28,
MD-2004.

Prin prezenta, Curtea de Apel Centru, Vă expediază în adresa dumneavoastră sesizarea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate înaintată de către avocatul Nicu Șendrea în interesele învinuitului Lungu Victor, privind verificarea constituționalității dispoziției art. 182 alin. (5) din Codul de procedură penală, la examinarea cererii de recurs depusă împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 09 aprilie 2026, la demersul procurorului de aplicare a măsurii preventive sub formă de ridicare provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, în privința lui Lungu Victor.

Anexe:

-Sesizarea și cererea privind excepția de neconstituționalitate din 14.04.2026 pe 17 file.

-Încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana și Mandatul judecătoresc din 09.04.2026 pe 4 file.

-Încheierea Colegiului Penal al Curții de Apel Centru nr. 19r-81/2026 din 19.05.2026 pe 4 file.

Președintele interimar al
Curții de Apel Centru

Mîra Ghenadie

Executor: Dascaliuc Cristina

33

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

**str. Alexandru Lăpușneanu, nr. 28,
mun. Chișinău MD-2004
Republica Moldova**

S E S I Z A R E
PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE

prezentată în conformitate cu articolul 135 alin. 1) lit. a) și g) din Constituție

mun. Chișinău – 2026

I – AUTORUL SESIZĂRII

(Informații cu privire la autorul sesizării și eventualul său reprezentant)

1. Nume/Denumirea: **Șendrea**

2. Prenume : **Nicu**

3. Funcția **Avocat, apărătorul învinuitului Lungu Victor**

6. Numele și prenumele reprezentantului* .....

7. Ocupația reprezentantului .....

8. Adresa reprezentantului .....

9. Tel. .... 10. Fax .....

11. ....

---

*Dacă autorul sesizării este reprezentat/ă, a se anexa o procură semnată de autorul sesizării.

II – OBIECTUL SESIZĂRII

(A se vedea Partea II-a a Notiței explicative)

12. Prezenta sesizare are ca obiect verificarea constituționalității următoarei prevederi **art. 182 alin.(5) Cod de procedură penală**, potrivit căroră: *„Ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport se aplică de judecătorul de instrucție pe un termen ce nu poate depăși termenul maxim prevăzut de pedeapsa de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport.”*, în coroborare cu prevederile art. 264¹ alin. (1) - (4) Cod penal, care incriminează conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate și prevăd, **cu titlu de sancțiune complementară, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, fără stabilirea unui termen determinat**. În măsura în care aceste prevederi permit aplicarea măsurii preventive de ridicare provizorie a permisului de conducere **fără stabilirea unui termen determinat, clar și previzibil**, acestea urmează a fi supuse controlului de constituționalitate.

III – CIRCUMSTANȚELE LITIGIULUI EXAMINAT DE CĂTRE INSTANȚA DE JUDECATĂ

(A se vedea Partea a III-a a Notiței Explicative)

13. La 04 aprilie 2026, de către organul de urmărire penală al IP Buiucani al DP mun. Chișinău, a fost pornită urmărirea penală în cauza nr. 2026030473, în temeiul art. 264¹ alin. (1) Cod penal.

În aceeași zi, în temeiul art. 166 Cod de procedură penală, a fost reținut cet. Lungu Victor, fiindu-i concomitent ridicat permisul de conducere nr. _____, eliberat la data de 09 martie 2009.

Prin ordonanța procurorului din cadrul Procuraturii mun. Chișinău, Oficiul Buiucani, din 07 aprilie 2026, cet. Lungu Victor a fost pus sub învinuire pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal.

Totodată, prin ordonanța și demersul din aceeași dată, procurorul de caz a dispus inițierea procedurii de aplicare a măsurii preventive – ridicarea provizorie a permisului de conducere, solicitând aplicarea acesteia **până la pronunțarea unei hotărâri definitive în cauza penală**.

Prin încheierea judecătorului de instrucție din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, din 09 aprilie 2026, a fost admis demersul procurorului, fiind aplicată în privința cet. Lungu Victor măsura preventivă – ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, **până la emiterea unei soluții definitive în cauza penală, dar nu mai mult de 24 luni cumulativ**.

La 09.04.2026, a fost depusă la Curtea de Apel Centru, cerere de recurs privind contestarea încheierii menționate, în care s-au abordat erori grave de aplicare și interpretare a normelor contestate prin prezenta sesizare adresată Curții Constituționale.

IV- EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

(A se vedea Partea a IV-a a Notiței Explicative)

14. Excepția de neconstituționalitate se ridică din motivul că dispoziția art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală, potrivit căreia: „*Ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport se aplică de judecătorul de instrucție pe un termen ce nu poate depăși termenul maxim prevăzut de pedeapsa de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport.*”, care în coroborare cu prevederile art. 264¹ alin.(1)-(5) Cod penal, care incriminează conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate și prevăd, cu titlu de sancțiune complementară, **anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, fără stabilirea unui termen determinat**, care contravine art.23, 54 din Constituția Republicii Moldova.

14.1. Argumentăm afirmațiile invocate prin următoarele elemente de drept de fapt și de fapt:

A. ÎN DREPT

14.2. Prevederile relevante din Constituție

Articolul 1 alin. (3) Statul Republica Moldova

Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sînt garantate.

Articolul 4 alin.(1) și (2) Drepturile și libertățile omului

(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.

Articolul 15 Universalitatea

Cetățenii Republicii Moldova beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.

Articolul 16 alin.(1) și (2) Egalitatea

(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.

Articolul 20

Accesul liber la justiție

(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nicio lege nu poate îngreuna accesul la justiție.

Articolul 23 alin. (2)

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.

Articolul 54 alin. (1) - (2)

Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.

(2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sînt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.

14.3. Prevederi relevante din Codul penal al RM:

Articolul 1. Legea penală a Republicii Moldova

(1) Prezentul cod este unica lege penală a Republicii Moldova.

(2) Codul penal este actul legislativ care cuprinde norme de drept ce stabilesc principiile și dispozițiile generale și speciale ale dreptului penal, determină faptele ce constituie infracțiuni și prevede pedepsele ce se aplică infractorilor.

(3) Prezentul cod se aplică în conformitate cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale actelor internaționale la care Republica Moldova este parte. Dacă există neconcordanțe cu actele internaționale privind drepturile fundamentale ale omului, au prioritate și se aplică direct reglementările internaționale.

Articolul 4. Principiul umanismului

(1) Întreaga reglementare juridică are menirea să apere, în mod prioritar, persoana ca valoare supremă a societății, drepturile și libertățile acesteia.

Articolul 5. Principiul democratismului

(1) Persoanele care au săvârșit infracțiuni sînt egale în fața legii și sînt supuse răspunderii penale fără deosebire de sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau

orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

(2) Apărarea drepturilor și intereselor unei persoane nu poate fi realizată prin încălcarea drepturilor și intereselor altei persoane sau a unei colectivități.

Articolul 264¹ Conducerea mijlocului de transport cu depășirea limitelor de alcool admisibile sau în stare de ebrietat produsă de alte substanțe

(1) Conducerea mijlocului de transport de către o persoană care are o concentrație de alcool în sânge ce depășește 0,7 g/l sau de vapori de alcool în aerul expirat ce depășește 0,35 mg/l ori care se află în stare de ebrietate produsă de substanțe stupefiante și/sau de alte substanțe cu efecte similare

se pedepsește cu amendă în mărime de la 1500 la 2500 de unități convenționale sau cu închisoare de la 1 la 3 ani, *în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.*

(2) Predarea cu bună-știință a conducerii mijlocului de transport către o persoană care se află în starea menționată la alin. (1), dacă această acțiune a provocat urmările indicate la art. 264,

se pedepsește cu amendă de la 1500 la 2500 de unități convenționale sau cu închisoare de la 1 la 3 ani, *în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.*

(3) Refuzul, împotrivirea sau eschivarea conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolică și/sau testarea antidrog, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical

se pedepsește cu amendă de la 2000 la 3000 de unități convenționale sau cu închisoare de la 1 la 4 ani, *în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.*

(4) Consumul de alcool, de substanțe stupefiante și/sau de alte substanțe cu efecte similare, cu excepția consumului de medicamente cu efecte similare substanțelor psihotrope, de către conducătorul mijlocului de transport implicat în accident rutier, până la testarea alcoolică și/sau testarea antidrog sau până la recoltarea probelor biologice în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei,

se sancționează cu amendă de la 2000 la 3000 de unități convenționale sau cu închisoare de la 1 la 4 ani, *în ambele cazuri cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.*

14.4. Prevederi din Convenția Europeană pentru Drepturile Omului:

Articolul 14 Interzicerea discriminării

Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.

B. ÎN FOND

14.5. Prevederile contestate au fost aplicate în cauza pendinte, instanța dispunând ridicarea provizorie a permisului de conducere „**până la pronunțarea unei soluții definitive**”, cu limitarea formală de „**până la 24 luni cumulativ**”. Or, aceste formulări nu sunt prevăzute de lege și derivă direct din lipsa unui termen determinat în norma contestată, astfel încât soluționarea cauzei depinde în mod direct de constituționalitatea acesteia.

Problema juridică constă în faptul că prevederile art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală nu stabilesc un termen determinat al măsurii preventive, limitându-se la o trimitere generică la „termenul maxim prevăzut de pedeapsă”, fără a ține cont de situațiile în care norma penală – art. 264¹ alin. (1) Cod penal – prevede **anularea dreptului de a conduce mijloace de transport**, și nu o privare pe un termen determinat.

În aceste condiții, omisiunea legislativă privind stabilirea duratei măsurii face imposibilă determinarea acesteia în mod previzibil, generează practici judiciare divergente și permite ingerințe arbitrare în drepturile persoanei.

Potrivit art. 23 din Constituție, legea trebuie să fie **clară, accesibilă și previzibilă**, astfel încât persoana să își poată regla conduita și să prevadă consecințele juridice ale aplicării acesteia. Or, în speță, prevederile contestate nu întrunesc aceste exigențe, întrucât nu stabilesc durata măsurii preventive, nu oferă criterii pentru determinarea acesteia, permit aplicări diferite în practică.

În cauza de față, instanța a fost nevoită să „creeze” durata măsurii, dispunând aplicarea acesteia „**până la pronunțarea unei soluții definitive**”, cu limitarea formală de „**până la 24 luni cumulativ**”, formulări care nu sunt prevăzute de lege și care evidențiază lipsa de previzibilitate a normei.

Potrivit art. 54 din Constituție, orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților fundamentale trebuie să fie **prevăzută de lege, necesară, proporțională și limitată în timp**. În lipsa unui termen determinat al măsurii preventive ingerința poate avea o durată excesivă, nu există o limită temporală reală, nu poate fi exercitat un control efectiv asupra proporționalității acesteia. În aceste condiții, ingerința în drepturile persoanei devine disproporționată și contrară exigențelor constituționale.

În conformitate cu art. 54 alin. (2) din Constituție, restrângerea exercițiului drepturilor nu poate avea loc decât în condițiile stabilite de lege și trebuie să fie necesară pentru realizarea unor scopuri legitime, precum securitatea națională, ordinea publică sau prevenirea infracțiunilor. Or, o normă care nu stabilește în mod clar durata ingerinței nu poate fi considerată o „lege” în sensul art. 54 din Constituție, întrucât nu oferă garanții suficiente împotriva arbitrariului.

Totodată, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, orice măsură care implică limitarea dreptului la libera circulație trebuie să fie **prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim, să fie necesară într-o societate democratică și să asigure un just echilibru între interesul public și drepturile individuale** (a se vedea: *Riener v. Bulgaria*, 23 mai 2006, §109; *Ignatov v. Bulgaria*, 2 iulie 2009, §32; *Gochev v. Bulgaria*, 26 noiembrie 2009, §44; *Khlyustov v. Federația Rusă*, 11 iulie 2013, §65).

Or, exigența ca ingerința să fie „prevăzută de lege” presupune nu doar existența unei norme juridice, ci și calitatea acesteia, respectiv **claritatea, precizia și previzibilitatea normei**. În dreptul constituțional, restrângerea exercițiului drepturilor fundamentale trebuie să fie stabilită de lege, și nu lăsată la discreția autorităților prin interpretarea unor norme imprecise. Or, prevederile contestate permit judecătorului să determine în mod

discreționar durata ingerinței, în lipsa unui termen stabilit de lege, ceea ce echivalează cu o **delegare nepermisă a atribuției legiuitorului** către instanțele judecătorești. În aceste condiții, ingerința în drepturile persoanei nu mai este „prevăzută de lege” în sens constituțional și convențional, ci rezultatul unei practici judiciare neuniforme, ceea ce deschide calea arbitrarului.

Potrivit art. 175 alin. (3) Cod de procedură penală, măsurile preventive includ, *inter alia*, obligarea de a nu părăsi localitatea, obligarea de a nu părăsi țara, arestul preventive, arestarea la domiciliu, precum și ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport. Pentru unele dintre aceste măsuri, legiuitorul a instituit **termene determinate și limite clare privind durata și prelungirea acestora**, asigurând astfel un cadru legal previzibil și controlabil.

Astfel, conform art. 178 alin.(3) Cod de procedură penală, durata măsurilor preventive constând în obligarea de a nu părăsi localitatea sau țara nu poate depăși 60 de zile, fiecare prelungire fiind posibilă doar în mod motivat și pe o durată determinată. Această reglementare a fost adoptată ca urmare a intervenției Curții Constituționale prin Hotărârea nr. 19 din 03 iulie 2018, în care s-a reținut că: „*lipsa prevederii unei durate maxime de aplicare a măsurii preventive sub forma obligației de a nu părăsi țara constituie o omisiune legislativă contrară Constituției*”.

În mod similar, o reglementare clară și previzibilă a termenelor de aplicare a măsurii preventive se regăsește și în cazul arestului preventiv, ca urmare a intervenției Curții Constituționale prin Hotărârea nr. 3 din 23 februarie 2016. Ca efect al acestei hotărâri, legiuitorul a modificat dispozițiile art. 186 alin. (5) și (6) Cod de procedură penală, stabilind în mod expres limitele temporale ale aplicării măsurii, inclusiv durata fiecărei prelungiri și termenul maxim cumulativ al arestului preventiv.

Un element esențial reținut de Curtea Constituțională în această materie este consacrat în pct. 102 al hotărârii menționate, potrivit căruia: „*stabilirea unor termene pentru aplicarea măsurii preventive [...] reprezintă un element important în desfășurarea procesului penal, fără de care ar fi imposibilă respectarea principiilor fundamentale ale procesului penal*”.

În acest context, Curtea a subliniat că lipsa unor limite temporale clare afectează în mod direct respectarea unor principii fundamentale, precum legalitatea, prezumția de nevinovăție, garantarea libertății și siguranței persoanei, dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil. Or, aceste considerente sunt pe deplin aplicabile și în cazul măsurii preventive de ridicare provizorie a permisului de conducere, care constituie, de asemenea, o ingerință semnificativă în exercitiul drepturilor fundamentale.

O intervenție similară a Curții Constituționale, în vederea stabilirii unor termene imperative și previzibile, a fost realizată și în privința măsurii preventive – liberarea provizorie sub control judiciar, reglementată de art. 191 Cod de procedură penală.

Ca urmare a Hotărârii Curții Constituționale nr. 17 din 19 mai 2016, legiuitorul a intervenit asupra dispozițiilor art. 191 alin. (1) și (3²) Cod de procedură penală, stabilind în mod expres durata maximă a aplicării acestei măsuri, atât pentru fiecare perioadă, cât și cumulativ. În această hotărâre, Curtea a reținut în mod expres în pct.70) că, „*neindicarea termenului de aplicare a măsurii liberării provizorii sub control judiciar constituie o omisiune legislativă contrară Constituției*”

De asemenea, Curtea a subliniat că instanța este obligată să stabilească un termen pentru aplicarea măsurii, tocmai pentru a asigura respectarea principiilor fundamentale ale procesului penal și a proteja persoana împotriva unor ingerințe nelimitate în timp.

27

Din analiza jurisprudenței Curții Constituționale, în special a Hotărârilor nr. 3 din 23 februarie 2016, nr. 17 din 19 mai 2016 și nr. 19 din 03 iulie 2018, rezultă existența unui **standard constituțional constant și consolidat** în materia măsurilor preventive, potrivit căruia stabilirea unor **termene clare, determinate și previzibile** pentru aplicarea acestora reprezintă o condiție esențială pentru respectarea drepturilor fundamentale.

În toate aceste hotărâri, Curtea a statuat în mod expres că **neindicarea termenului de aplicare a unei măsuri preventive constituie o omisiune legislativă contrară Constituției**, întrucât generează incertitudine juridică și permite ingerințe arbitrare în drepturile persoanei.

Ca urmare a acestor intervenții, legiuitorul a instituit, în cazul unor măsuri preventive, **limite temporale clare și mecanisme de control efectiv**, asigurând astfel conformitatea normelor procesual-penală cu exigențele constituționale.

Cu toate acestea, în cazul prevederilor art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală, această exigență constituțională nu a fost respectată, norma continuând să nu prevadă un termen determinat al măsurii preventive de ridicare provizorie a permisului de conducere.

În aceste condiții, se constată că prevederile contestate se abat de la standardul constituțional deja stabilit de Curte, perpetuând o omisiune legislativă care a fost anterior calificată ca fiind contrară Constituției.

De asemenea, potrivit art. 195 alin. (5) pct. 1) Cod de procedură penală, măsurile preventive încetează de drept la expirarea termenelor prevăzute de lege ori stabilite de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată, dacă nu au fost prelungite în conformitate cu legea. Din interpretarea acestei norme, în coroborare cu dispozițiile art. 195 Cod de procedură penală în ansamblul său, rezultă că **existența unui termen determinat reprezintă o condiție esențială pentru funcționarea mecanismului juridic al încetării măsurilor preventive**.

Or, în lipsa unui termen stabilit în mod clar de lege nu poate opera încetarea de drept a măsurii, nu poate fi verificată legalitatea menținerii acesteia și nu poate fi exercitat un control efectiv asupra duratei ingerinței. În aceste condiții, norma contestată, prin faptul că nu prevede un termen determinat al măsurii preventive, **face inaplicabile în mod efectiv dispozițiile art. 195 alin. (5) Cod de procedură penală**, afectând coerența și funcționalitatea cadrului procesual-penal.

Or, această exigență nu este respectată în cazul prevederilor art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală, care nu stabilesc un termen determinat al măsurii preventive de ridicare provizorie a permisului de conducere.

În consecință, lipsa reglementării duratei măsurii nu constituie doar o deficiență de tehnică legislativă, ci o omisiune esențială, care compromite mecanismul legal de încetare a măsurilor preventive și permite menținerea acestora pe durate nedeterminate, contrar exigențelor constituționale.

Dreptul fiecărei persoane de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle, garantat de art. 23 din Constituție, presupune obligația legiuitorului de a adopta norme procedurale clare, precise și previzibile, în care să fie stabilite în mod expres condițiile și termenele în care măsurile preventive pot fi aplicate.

De asemenea, potrivit art. 54 din Constituție, orice restrângere a exercițiului drepturilor fundamentale trebuie să fie prevăzută de lege, iar această lege trebuie să întrunească standardele de calitate, respectiv accesibilitate, claritate și previzibilitate. Or, prevederile art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală nu corespund acestor exigențe,

întrucât nu stabilesc cu suficientă precizie durata măsurii preventive de ridicare provizorie a permisului de conducere și nu oferă criterii clare pentru determinarea acesteia.

În lipsa unui termen determinat, persoana vizată nu poate prevedea în mod rezonabil durata ingerinței în drepturile sale și nu își poate adapta conduita în consecință, fiind plasată într-o stare de incertitudine juridică. Mai mult, aplicarea în practică a normei contestate demonstrează această deficiență, instanța fiind nevoită să stabilească durata măsurii prin formulări precum „**până la pronunțarea unei soluții definitive**” sau „**până la 24 luni cumulativ**”, care nu sunt prevăzute de lege.

În aceste condiții, deși norma aparent reglementează aplicarea măsurii preventive, aceasta nu permite persoanei să își cunoască în mod efectiv drepturile și obligațiile, ceea ce contravine art. 23 din Constituție. Prin urmare, norma contestată nu întrunește criteriile de calitate a legii, iar ingerința rezultată nu poate fi considerată „prevăzută de lege” în sensul art. 54 din Constituție, fiind susceptibilă de aplicare arbitrară.

În acest context, este de menționat că conținutul unei norme juridice trebuie să permită persoanei interesate să prevadă în mod rezonabil conduita pe care trebuie să o adopte, claritatea și previzibilitatea constituind elemente *sine qua non* ale constituționalității acesteia.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că nu este, în sine, contrar Convenției ca statul să aplice măsuri preventive care limitează libertatea unei persoane, în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal (*Fedorov și Fedorova v. Rusia*, 13 octombrie 2005, § 41).

Cu toate acestea, aplicarea unor asemenea măsuri trebuie să fie însoțită de garanții suficiente împotriva arbitrariului, iar una dintre aceste garanții esențiale este previzibilitatea legii. În acest sens, Curtea Europeană a subliniat că previzibilitatea normei este strâns legată de cerințele unui proces echitabil, fiind necesară pentru a evita plasarea persoanei, pentru o perioadă îndelungată, într-o stare de incertitudine cu privire la situația sa juridică (*Nakhmanovich v. Rusia*, 2 martie 2006, § 89; *Hajibeyli v. Azerbaidjan*, 10 iulie 2008, § 51).

Or, în cauza de față, prevederile art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală nu oferă astfel de garanții, întrucât nu stabilesc un termen determinat al măsurii preventive, ceea ce conduce la imposibilitatea persoanei de a prevedea durata ingerinței și de a-și adapta conduita în mod corespunzător.

În aceste condiții, lipsa unor limite temporale clare transformă măsura preventivă într-o ingerință imprevizibilă și lipsită de garanții efective, contrară atât exigențelor art. 23 și art. 54 din Constituție, cât și standardelor stabilite de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

În acest sens, Curtea Constituțională a reținut în Hotărârea nr. 26 din 23 noiembrie 2010 că: „*Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate – accesibilitate, previzibilitate și claritate – norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar [...] persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile.*” Or, aceste exigențe nu sunt respectate în cazul prevederilor art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală, întrucât norma nu stabilește durata măsurii preventive și nu oferă criterii clare pentru determinarea acesteia.

De asemenea, în cauza *Rotaru c. României*, Curtea Europeană a statuat că „*o norma este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să*

13

permiță oricărei persoane - care, la nevoie, poate apela la consultanța de specialitate - să își corecteze conduita”, iar în cauza *Sunday Times c. Regatului Unit*, Curtea Europeană a decis că „[...] cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat”.

În acest context, se reține, conținutul actului normativ trebuie să permită persoanei interesate să prevadă în mod rezonabil conduita pe care trebuie să o adopte, claritatea și previzibilitatea fiind elemente *sine qua non* ale constituționalității unei norme. De asemenea, legea trebuie să reglementeze în mod unitar, să asigure o legătură logico-juridică între dispozițiile pe care le conține, iar în cazul unor instituții juridice cu o structură complexă să prevadă elementele ce disting particularitățile lor.

De altfel, în jurisprudența sa Curtea Europeană a reiterat că persoana în privința căreia se desfășoară o procedură penală este în drept să beneficieze de o diligență, în special în partea ce ține de examinarea cazului său. Astfel, previzibilitatea actului normativ este în strânsă legătură cu garanțiile unui proces echitabil, care sunt concepute pentru a evita plasarea unei persoane, pentru o perioadă îndelungată, într-o stare de incertitudine referitoare la rezultatul examinării cauzei (*cauza Nakhmanovich c. Rusiei, hotărârea 2 martie 2006, § 89, cauza Hajibeyli c. Azerbaidjanului, hotărârea 10 iulie 2008, § 51*).

Curtea Constituțională în hotărârea sa nr. 4 din 07 februarie 2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din articolele 424 alin. (2), art. 431 alin. (1) pct. 1¹) CPP și art. 362¹ CP a reținut, că unul din elementele fundamentale ale preeminenței dreptului și ale statului de drept îl constituie principiul legalității, garantat de art. 1 alin. (3) din Constituție (§58 a hotărârii).

Totodată, Curtea Constituțională în această hotărâre a menționat că incriminarea faptelor în legile penale, stabilirea pedepsei pentru ele, **precum și alte reglementări, se întemeiază pe rațiuni de politică penală**. Astfel, legea penală constituie ansamblul de reguli juridice formulate într-o manieră clară, conchisă și precisă, conform garanțiilor calității legii... prevăzute de art. 23 din Constituție. Or, calitatea legii penale constituie o condiție vitală pentru menținerea securității raporturilor juridice și ordonarea eficientă a relațiilor sociale (§§ 60-63 a hotărârii).

Sub acest aspect Curtea Constituțională s-a expus și în hotărârea nr. 21 din 22 iulie 2016 (§§ 52-55 a hotărârii). Mai mult, în această hotărâre Curtea Constituțională a subliniat faptul, că în jurisprudența sa și Curtea Europeană a menționat că persoana este în drept să cunoască, **în termeni foarte clari**, ce acte și omisiuni sunt de natură să-i angajeze responsabilitatea penală. Atunci când un act este privit ca infracțiune, judecătorul poate să precizeze elementele constitutive ale infracțiunii, dar nu să le modifice, în detrimentul acuzatului, iar modul în care el va defini aceste elemente constitutive trebuie să fie previzibil pentru orice persoană consultată de specialist (§63 a hotărârii). Având în vedere specificul dreptului penal, Curtea Constituțională în această hotărâre a statuat că legiuitorului îi revine obligația să dea dovadă în actul de legiferare de exigențe sporite în respectarea principiului clarității și previzibilității legii. Or, persoana trebuie să poată determina fără echivoc comportamentul care poate avea un caracter penal (§67 și §71 a hotărârii).

Astfel, supremația Constituției este garantată de către Curtea Constituțională, definită de legiuitorul constituant ca unică autoritate de jurisdicție constituțională, independentă în raport cu orice altă autoritate publică. Curtea Constituțională reprezintă unul din pilonii cei mai importanți ai sistemului de garanții constituționale, care asigură

funcționarea democratică a societății și respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Potrivit modelului european de control al constituționalității, se exclude exercitarea oricărui control de constituționalitate de către instanțele ordinare.

Procedura de jurisdicție constituțională constă în activitatea de verificare a conformității actelor, care intră în competența Curții Constituționale, cu Constituția, având drept scop realizarea principiului supremației Constituției. Iar, excepția de neconstituționalitate este un mijloc de apărare, prin care partea chemată în fața unei instanțe de judecată invocă neconstituționalitatea unei norme legale. Excepția de neconstituționalitate, cu particularitățile sale, reprezintă un mijloc de acces indirect al persoanelor la instanța de contencios constituțional prin intermediul instanței de judecată.

Pe de altă parte, dreptul la un proces echitabil presupune *eo ipso* prezumția de conformitate a actelor normative interpretate și aplicate de instanța judecătorească în actul de înfăptuire a justiției cu normele constituționale și legislația internațională. În acest sens trebuie să reținem că soluționarea unui litigiu nu poate implica promovarea unui drept prin intermediul unor norme neconstituționale. Instituția ridicării excepției de neconstituționalitate oferă instanțelor posibilitatea soluționării situațiilor în care, în cadrul judecării unei cauze, părțile, sau judecătorul, se confruntă cu o incertitudine în privința constituționalității normelor ce urmează a fi aplicate.

Într-o societate democratică atribuția de bază a statului este protecția persoanei. Prin instituirea normelor procesual-penale, statul urmărește scopul de a proteja persoana și societatea de infracțiuni, dar, în același timp, să protejeze persoana și societatea de abuzurile persoanelor învestite cu atribuții de cercetare a infracțiunilor, astfel ca orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală și condamnată.

Cadrul normativ într-un domeniu atât de sensibil trebuie să se realizeze într-o manieră clară, previzibilă și lipsită de confuzie, astfel încât să fie îndepărtată, pe cât este posibil, eventualitatea arbitrarului sau a abuzului celor chemați să aplice dispozițiile legale.

În acest sens, trebuie să subliniem că dispozițiile aplicabile cărora **autoritățile le dau interpretări contradictorii care se exclud reciproc nu îndeplinesc cerința de „calitate a legii” impusă de Constituție și de Convenția Europeană** (Nasrulloev v. Rusia, nr. 656/06, § 77, 11 octombrie 2007; Ječius v. Lituania, nr. 34578/97, §§ 53-59, 31 iulie 2000).

În aceste condiții, se constată existența unei omisiuni legislative care afectează calitatea reglementării și permite ingerințe arbitrare în drepturile fundamentale.

Prin urmare, pentru asigurarea conformității cadrului normativ cu exigențele constituționale, se impune intervenția legislativă în vederea stabilirii unor termene clare, determinate și previzibile pentru aplicarea măsurii preventive prevăzute de art. 182 Cod de procedură penală.

În raport cu argumentele expuse, se constată că prevederile art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală sunt afectate de o **omisiune legislativă esențială**, întrucât nu stabilesc un termen determinat, clar și previzibil al măsurii preventive de ridicare provizorie a permisului de conducere.

Această deficiență normativă generează incertitudine juridică, permite aplicări divergente în practică și creează premisele unor ingerințe arbitrare în drepturile fundamentale ale persoanei, contrar exigențelor prevăzute de art. 23 și art. 54 din Constituție, precum și standardelor stabilite în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului.

Mai mult, prin lipsa unui termen determinat, norma contestată afectează funcționarea mecanismului legal de încetare a măsurilor preventive, făcând inaplicabile dispozițiile art. 195 alin. (5) Cod de procedură penală și lipsind persoana de garanții efective împotriva arbitrarului.

Totodată, menținerea acestei reglementări incomplete este contrară standardului constituțional deja consacrat în jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căruia stabilirea unor limite temporale clare reprezintă o condiție indispensabilă pentru legalitatea și proporționalitatea măsurilor preventive.

În aceste condiții, norma contestată nu poate fi considerată o „lege” în sens constituțional, întrucât nu întrunește cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate, fiind incompatibilă cu principiile statului de drept.

V - CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII

(A se vedea Partea a V-a a Notiței explicative)

15. Din motivele invocate supra, în temeiul art. 135 alin. 1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova și conform hotărârii Curții Constituționale nr. 2 din 09.02.2016 pentru interpretarea art. 135 alin. 1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova,-

SOLICIT :

1. Admiterea prezentei sesizări;
2. Exercițarea controlului constituționalității prevederilor art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală, potrivit cărora: „*Ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport se aplică de judecătorul de instrucție pe un termen ce nu poate depăși termenul maxim prevăzut de pedeapsa de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport*”, în coroborare cu prevederile art. 264¹ alin. (1) – (4) Cod penal, care prevăd, cu titlu de sancțiune complementară, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, fără stabilirea unui termen determinat;
3. Declararea neconstituționalității prevederilor art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală, în măsura în care permit aplicarea măsurii preventive de ridicare provizorie a permisului de conducere fără stabilirea unui termen determinat, clar și previzibil, contrar art. 23 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova.
4. În subsidiar, având în vedere constatarea unei omisiuni legislative, se solicită Curții Constituționale să rețină necesitatea intervenției legiuitorului pentru reglementarea expresă a duratei măsurii preventive prevăzute de art. 182 Cod de procedură penală, în vederea asigurării conformității cadrului normativ cu exigențele constituționale.

VI – DATELE SUPLIMENTARE REFERITOARE LA OBIECTUL SESIZĂRII

(A se vedea partea a VI-a a Notiței explicative)

16. Suplimentar referitor la obiectul sesizării considerăm necesar de menționat și următoarele.

Până în prezent nu este o hotărâre a Curții Constituționale, având ca obiect examinarea constituționalității prevederilor dispoziției art.182 alin.(5) CPP.

VII – LISTA DOCUMENTELOR

17. La prezenta sesizare urmează să fie anexate:

- materialele dosarului penal nr.18-19/2026;
- cerere de recurs din 09.04.2026, la încheierea de aplicare a măsurii preventive

VII – DECLARAȚIA ȘI SEMNĂTURA

18. Declar pe propria onoare că informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

Locul: mun. Chișinău

Data: 14 aprilie 2026

(Semnătura autorului sesizării sau a reprezentantului)

Digitally signed by Șendrea Nicu
Date: 2026.04.14 07:56:18 EEST
Reason: MoldSign Signature
Location: Moldova
MOLDOVA EUROPEANĂ

Nicu Șendrea, avocat
apărător al cet.Lungu Victor

Dosarul nr. 19r-81/26
1-26043897-02-19r-15042026

Judecătoria Chişinău, sediul Ciocana
Judecător: Mihail Osadci

ÎNCHEIERE

19 mai 2026
Colegiul Penal al Curţii de Apel Centru
Având în componenţa sa:
Preşedintele completului de judecată,
Judecătorul
Judecătorii

mun. Chişinău

Denis Băbălău
Elisaveta Buzu şi Vladislav Schibin

examinând, în ordine de recurs, în lipsa participanţilor la proces, cererea privind sesizarea Curţii Constituţionale înaintată de către avocatul Nicu Şendrea în interesele învinutului Lungu Victor, privind verificarea constituţionalităţii dispoziţiei art. 182 alin. (5) din Codul de procedură penală, la examinarea cererii de recurs depusă împotriva încheierii Judecătoriai Chişinău, sediul Ciocana din 09 aprilie 2026, la demersul procurorului de aplicare a măsurii preventive sub formă de ridicare provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, în privinţa lui Lungu Victor, -

CONSTATĂ:

La data de 07 aprilie 2026, procurorul în Procuratura mun. Chişinău, oficiul Buiucani, Lucreţia Zaharia, s-a adresat cu demers la Judecătoria Chişinău, sediul Ciocana, privind aplicarea măsurii preventive sub formă de ridicare provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, în privinţa învinutului Lungu Victor.

Prin încheierea Judecătoriai Chişinău, sediul Ciocana din 09 aprilie 2026, a fost admis demersul procurorului. S-a aplicat în privinţa învinutului Lungu Victor, măsura preventivă „ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport”, pe un termen de până la emiterea unei soluţii definitive pe cazul dat, dar nu mai mult de 24 luni cumulativ.

La data de 10 aprilie 2026, împotriva încheierii Judecătoriai Chişinău, sediul Ciocana din 09 aprilie 2026, avocatul Nicu Şendrea a formulat recurs, solicitând admiterea cererii de recurs, casarea în totalitate a încheierii judecătorului de instrucţie din cadrul Judecătoriai Chişinău (sediul Ciocana) din 09 aprilie 2026, ca fiind nelegală şi neîntemeiată, pronunţarea unei noi soluţii, prin care să fie respins demersul procurorului privind aplicarea măsurii preventive – ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport în privinţa cet. Lungu Victor Vasile şi înlăturarea măsurii preventive aplicate şi restituirea permisului de conducere titularului.

Ulterior, la data de 14 aprilie 2026, avocatul Nicu Şendrea a depus o cerere privind sesizarea Curţii Constituţionale cu referire la ridicarea excepţiei de neconstituţionalitate pentru a verifica constituţionalitatea dispoziţiei art. 182 alin. (5) CPP, solicitând admiterea integrală a cererii privind sesizarea Curţii Constituţionale, ridicarea excepţiei de neconstituţionalitate pentru a verifica constituţionalitatea a dispoziţiei art. 182 alin. (5) Cod de procedură penală, potrivit căroră: „Ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport se aplică de judecătorul de instrucţie pe un termen ce nu poate depăşi termenul maxim prevăzut de pedeapsa de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport.”, care în coroborare cu prevederile art. 264¹ alin. (1)-(5) Cod penal, care incriminează conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate şi prevăd, cu titlu de

sanctiune complementară, anularea dreptului de a conduce mijloace de transport, fără stabilirea unui termen determinat, care contravine art. 23, 54 din Constituția Republicii Moldova și sesizarea Curții Constituționale, ridicarea excepției de neconstituționalitate pentru a verifica constituționalitatea a sancțiunii din dispoziția art. 182 alin. (5) CPP.

În cererea de sesizare se invocă faptul că, prin încheierea judecătorului de instrucție din Judecătoria Chișinău, sediul Ciocana, din 09.04.2026, a fost admis demersul procurorului, fiind aplicată în privința cet. Lungu Victor, a măsurii preventive – ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, pe un termen de până la emiterea unei soluții definitive pe cazul dat, dar nu mai mult de 24 luni cumulativ.

La 09.04.2026, a fost depusă la Curtea de Apel Centru, cerere de recurs privind contestarea încheierii menționate, în care s-au abordat erori grave de aplicare și interpretare a normelor contestate prin prezenta sesizare adresată Curții Constituționale.

Prevederile art. 7 alin. (6) Cod procedură penală evidențiază că hotărârile Curții Constituționale, privind interpretarea Constituției sau privind neconstituționalitatea unor prevederi legale sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, instanțele de judecată și pentru persoanele participante la procesul penal. Totodată, dispozițiile alin. (3) relevă că în cazul existenței incertitudinii cu privire la constituționalitatea legilor și a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului, care urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională pentru a se pronunța asupra constituționalității acestora.

Principiul fundamental al supremației Constituției este consfințit în articolul 7 din Constituție, potrivit căruia Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.

Procedura de jurisdicție constituțională constă în activitatea de verificare a conformității actelor, care intră în competența Curții Constituționale, cu Constituția, având drept scop realizarea principiului supremației Constituției.

Excepția de neconstituționalitate este un mijloc de apărare, prin care partea chemată în fața unei instanțe de judecată invocă neconstituționalitatea unei norme legale. Excepția de neconstituționalitate, cu particularitățile sale, reprezintă un mijloc de acces indirect al persoanelor la instanța de contencios constituțional prin intermediul instanței de judecată.

Accesul liber la justiție constituie un aspect inerent al dreptului la un proces echitabil, principiu complex, cuprinzând mai multe relații și drepturi fundamentale, prin care se poate garanta exercitarea lui deplină. Fără un acces efectiv la o instanță, drepturile oferite justițiabililor ar fi iluzorii. Astfel, dreptul de acces la justiție este înțeles ca un drept de acces concret și efectiv, care presupune ca justițiabilul să beneficieze de o posibilitate clară și concretă de a contesta un act constituind o atingere adusă drepturilor sale.

Pentru asigurarea protecției efective a drepturilor omului, nu este suficient a consacra drepturile materiale și a preciza pe cale constituțională condițiile minime pentru realizarea unei justiții echitabile, condiții întregite cu legi organice cu privire la organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești. Este necesar, de asemenea, a stabili unele garanții procedurale de natură să consolideze mecanismele de protecție a acestor drepturi. Prin respectivele garanții procedurale, dreptul la un proces echitabil urmează a fi asigurat, în consecință, efectiv și eficace.

Curtea Constituțională în hotărârea sa nr. 4 din 07 februarie 2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din articolele 424 alin. (2), art. 431 alin. (1) pct. 1¹) CPP și art. 362¹ CP a reținut, că unul din elementele fundamentale ale preeminenței

dreptului și ale statului de drept îl constituie principiul legalității, garantat de art. 1 alin. (3) din Constituție (§58 a hotărârii).

Examinând materialele cauzei, în special al cererii privind sesizarea în speță, Colegiul Penal consideră necesar de a admite cererea privind sesizarea Curții Constituționale, înaintată de către avocatul Nicu Șendrea în interesele învinuitului Lungu Victor, din următoarele considerente.

Potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, (1) Toate chestiunile care apar în timpul judecării cauzei se soluționează prin încheiere a instanței de judecată. (2) Încheierile privind măsurile preventive, de ocrotire și asiguratorii, recuzările, declinarea de competență, strămutarea cauzei, dispunerea expertizei judiciare, prelungirea termenelor de examinare a cauzelor prevăzute la art. 20 alin. (4¹), precum și încheierile interlocutorii, se adoptă sub formă de documente aparte și se semnează de judecător sau, după caz, de toți judecătorii din completul de judecată. (3) Încheierile instanței asupra celorlalte chestiuni se includ în procesul-verbal al ședinței de judecată. (4) Încheierile date pe parcursul judecării cauzei se pronunță public.

Colegiul Penal indică că, conform art. 7 alin. (3¹) din Codul de procedură penală, la ridicarea excepției de neconstituționalitate și la sesizarea Curții Constituționale, instanța de judecată nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității normelor contestate cu prevederile Constituției, limitându-se la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;

b) excepția este ridicată de către una dintre părți sau de reprezentantul acesteia ori de către instanța de judecată din oficiu;

c) prevederile contestate urmează a fi aplicate în procesul judecării cauzei;

d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Totodată, pct. 83 din Hotărârea Curții Constituționale din 09.02.2016, prevede că verificarea constituționalității normelor contestate constituie competența exclusivă a Curții Constituționale.

Astfel, judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate la paragraful 82, care la rândul său prevede că judecătorul ordinar nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții și anume, dacă obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia, sau indică că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; nu există o hotărâre anterioară a Curții având ca obiect prevederile contestate.

Pct. 107 din Hotărârea Curții Constituționale din 09.02.2016, prevede că în temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) și lit. g), sesizarea privind controlul constituționalității unor norme ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze se prezintă direct Curții Constituționale, de către judecătorii/completele de judecată din cadrul Curții Supreme de Justiție, Curților de apel și judecătoriilor, pe rolul cărora se află cauza. O astfel de interpretare asigură principiul constituțional al independenței tuturor judecătorilor și soluționarea cauzelor și supremația Constituției în procesul de apărare a drepturilor și libertăților fundamentale.

În continuare, instanța de apel, ținând cont de prevederile legale sus enunțate, menționează că până în prezent o hotărâre a Curții Constituționale privind examinarea

constituționalității dispoziției art. 182 alin. (5) din Codul de procedură penală, în sensul formulat de către parte, nu există, prin urmare sesizarea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și verificarea constituționalității *dispoziției art. 182 alin. (5) din Codul de procedură penală*, urmează a fi admisă.

În conformitate cu art. art. 7 alin. (3¹), 342 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru,-

D I S P U N E :

Se admite cererea privind sesizarea Curții Constituționale înaintată de către avocatul Nicu Șendrea în interesele învinutului Lungu Victor, privind verificarea constituționalității dispoziției art. 182 alin. (5) din Codul de procedură penală, la examinarea cererii de recurs depusă împotriva încheierii Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana din 09 aprilie 2026, la demersul procurorului de aplicare a măsurii preventive sub formă de ridicare provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport, în privința lui Lungu Victor.

Se expediază în adresa Curții Constituționale a Republicii Moldova, sesizarea de ridicare a excepției de neconstituționalitate înaintată de către avocatul Nicu Șendrea, în temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova.

Încheierea este definitivă.

Președintele completului de judecată,
judecător

Denis Băbălău

Judecător

Elisaveta Buzu

Judecător

Vladislav Schibin